

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 24Co/11/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115220825
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eliška Wagshalová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8115220825.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Elišky Wagshalovej a členov senátu JUDr. Antónie Kandravej a JUDr. Martina Barana v spore žalobcu Štátny fond rozvoja bývania, Lamačská cesta 8, 933 04 Bratislava, IČO: 31 749 542, právne zastúpeného AENEA Legal s.r.o., so sídlom Jozefská 3, 811 06 Bratislava, IČO: 35 951 125, proti žalovaným 1. P. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX C., 2. T. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX C., 3. Y. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXX/X, XXX XX H., 4. Y. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. F. XXX/XX, XXX XX X., o zaplatenie 10 765,89 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 20C/331/2015-68 zo dňa 16. 09. 2016 takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrďuje sa rozsudok.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu voči žalovaným v 1. - 4.rade a zároveň rozhodol o povinnosti žalobcu nahradiť žalovaným v 1. - 4. rade trovy konania v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie právne vec posúdil v zmysle ust. § 1 zákona č. 124/1996 Z. z., § 52, § 53, § 54, § 48, § 451, § 456 a § 457 Občianskeho zákonníka, ako aj ust. § 100, § 107 Občianskeho zákonníka a § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Svoje rozhodnutie odôvodnil takto, cit.:

„V predmetnej veci bolo nepochybne preukázané, že medzi žalobcom a žalovanými v 1. a 2. rade bola uzavretá dňa 22.09.2003 zmluva o poskytnutí podpory vo forme úveru pod č. 707/3197/2003. Žalovaným v 1. a 2. rade bola poskytnutá podpora vo forme úveru vo výške 18.455,82 eura s dobou splatnosti 10 rokov.

Definícia spotrebiteľských zmlúv bola zavedená do Občianskeho zákonníka až od 01.04.2004 (jej modifikácia bola následne vykonaná novelou č. 379/2008 Z.z. účinnou od 01.11.2008), pričom Zmluva bola uzavretá ešte dňa 22.9.2003, „spotrebiteľskými zmluvami od účinnosti zákona č. 634/1992 Zb., pokračujúc zavedením § 23a citovaného zákona až po transpozíciu Smernice rady 93/13 EHS do Občianskeho zákonníka sú všetky zmluvy bez ohľadu na konkrétny zmluvný typ, bez ohľadu na právny režim alebo právny základ, ktoré uzaviera spotrebiteľ s dodávateľom. Je zrejmé, že určujúcim pre použitie režimu spotrebiteľskej zmluvy je len štatút subjektov ako zmluvných strán, ktorým z právneho vzťahu vyplývajú konkrétne práva a povinnosti“ (cit.: Števec, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. § 1 - 450. Komentár. Praha: C.H. Beck, 2015, str. 450).

Vzťah založený Zmluvou má podľa názoru súdu spotrebiteľský charakter. Krajský súd v Prešove vo svojom rozhodnutí sp. zn 1Co/278/2014 uviedol: „V predmetnej veci ide o vzťah dodávateľa a

spotrebiteľa, nakoľko žalobca ako Štátny fond rozvoja bývania je samostatnou právnickou osobou v zmysle § 1 ods. 2 zákona č. 124/1996 Z.z. o štátnom fonde rozvoja bývania v znení platnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy medzi účastníkmi, pričom v § 1 ods. 1 má vymedzený predmet svojej činnosti, teda podporu výstavby bytov a iné činnosti súvisiace s rozvojom a zveľaďovaním bytového fondu, pričom z § 3 sú zrejmé zdroje tohto fondu, ktorými sú okrem iného aj splátky úrokov poskytnutých z fondu, sankcie za porušenie zmluvných podmienok, ako aj úroky z prostriedkov fondu uložených v banke. Z uvedeného vyplýva, že ide o právnickú osobu, ktorá má charakter subjektu hospodáriaceho so ziskom, z čoho vyplýva, že ide vlastne o činnosť obchodnú, ako aj činnosť poskytovania služieb širokej verejnosti, a preto aj žalobcu je možné subsumovať pod ustanovenie § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka.“

Súd poukazuje aj na znenie čl. 2 písm. c) Smernice Rady č. 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. V zmysle tohto článku na účely Smernice „predajca alebo dodávateľ“ znamená akúkoľvek fyzickú alebo právnickú osobu, ktorá v zmluvách podliehajúcich tejto Smernici koná s cieľom vzťahujúcim sa k jeho obchodu, podnikaniu alebo povolaniu bez ohľadu na to, či má verejnú alebo súkromnú formu vlastníctva. Táto smernica (ktorej transpozíciou bola zavedená definícia spotrebiteľských zmlúv do Občianskeho zákonníka) výslovne stanovuje aj to, že členské štáty zabezpečia, aby do zmlúv neboli zahrnuté nekalé podmienky, najmä preto, že táto smernica platí tiež pre obchody, podnikanie alebo povolania verejného charakteru. Príkladom osoby verejného práva napríklad v súvislosti s finančnými službami môže byť Štátny fond rozvoja bývania, ktorý poskytuje žiadateľom na základe spotrebiteľských zmlúv osobitný druh úverov na bývanie (cit.: Števec, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. § 1 - 450. Komentár. Praha: C.H. Beck, 2015, str. 465).

Predmetná zmluva je tak zmluvou spotrebiteľskou, kde žalobca (dodávateľ finančných služieb verejného charakteru) vystupuje v pozícii dodávateľa a žalovaní (nepodnikatelia) v pozícii spotrebiteľov.

Žalobca svoje právo na žalovanú sumu, teda svoju pohľadávku voči žalovaným odôvodňuje tým, že žalovaní v 1. a 2. rade si nespĺnili svoju povinnosť vyplývajúcu z uvedenej zmluvy, čím žalobca využil svoje právo na odstúpenie od zmluvy. V zmysle citovaného § 48 ods. 2 OZ sa zmluva pri odstúpení ruší ex tunc (od začiatku), pokiaľ účastníci sa nedohodnú inak. Žalobca si teda mal byť vedomý, že pokiaľ sa rozhodne pre odstúpenie od zmluvy, dôjde k jej zrušeniu. Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže toto odstúpenie od zmluvy má účinky ex tunc, teda spätne ku dňu uzavretia zmluvy, zmluva sa od začiatku zrušila, pričom v súlade s ust. § 457 OZ ak bola zmluva zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal. Dôsledkom plnenia zo zrušenej zmluvy je teda povinnosť účastníkov zmluvy navzájom si vrátiť všetko, čo plnením z takejto zmluvy nadobudli, ako výslovne stanovuje § 457 OZ, ktorý je špeciálnou úpravou bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k zrušenej alebo neplatnej zmluve.

Pokiaľ ide o použitie inštitútu odstúpenia od zmluvy upraveného v Občianskom zákonníku pred úpravou v Obchodnom zákonníku (§ 349 ods. 1) tak súd poukazuje na ustanovenie Občianskeho zákonníka na § 52 ods. 2 OZ v znení účinnom od 01.04.2015, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Aj napriek tomu, že ide o ustanovenie, ktoré nebolo platné a účinné v čase uzavretia predmetnej zmluvy, časovo pôsobí aj na právne vzťahy pred jeho účinnosťou. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ktorým bolo rozhodnuté o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora) sp. zn. 3 M Cdo 12/2014 zo dňa 21.04.2015 cit.: „V preskúmanom prípade je - aj bez vyriešenia otázky, či je opodstatnená námietka generálneho prokurátora o tom, že premlčanie práva malo byť posudzované podľa ustanovení Obchodného (a nie Občianskeho) zákonníka - zrejmé, že ak by najvyšší súd zrušil mimoriadnym dovolaním napadnuté rozsudky a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, musel by prvostupňový súd vziať na zreteľ § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pričom by ako „orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy“ bol povinný prihliadnúť na zákonný dôvod, ktorý bráni priznať plnenie požadované žalobou. Mal by tiež zohľadniť § 52 ods. 2 vetu tretiu Občianskeho zákonníka, podľa ktorého všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Obe tieto ustanovenia nadobudli účinnosť 1. mája 2014 a právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia. To znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom“

OZ rozlišuje všeobecnú premlčaciu dobu a osobitné premlčacie doby. Všeobecná premlčacia doba má subsidiárny charakter a použije sa tam, kde pre konkrétne právo nie je OZ alebo iným predpisom ustanovená osobitná premlčacia doba. V prejednávanej veci ide o premlčanie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, preto je potrebné na premlčanie aplikovať ust. § 107 OZ. Pri premlčaní

práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna a objektívna. Subjektívna dvojročná premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Z vykonaného dokazovania súd zistil, že žalobca dňa 23.9.2011 odstúpil od zmluvy, pričom podľa žaloby s účinnosť nastala k 3.11.2011 (30 dní od doručenia). Najneskôr v nasledujúci deň musel mať žalobca nepochybne vedomosť, že žalovaní v 1. a 2. rade sa na jeho úkor bezdôvodne obohatili a aká konkrétna je výška jeho bezdôvodného obohatenia. Subjektívna premlčacia doba tak začala plynúť žalobcovi najneskôr dňa 4.11.2013, keďže týmto dňom bol naplnený subjektívny prvok rozhodujúci pre začatie jej plynutia pozostávajúci z vyššie uvedených dvoch zložiek. Žalobu podal žalobca na súd dňa 6.8.2015, t.j. po uplynutí dvojročnej premlčacej doby, keďže dvojročná premlčacia doba uplynula žalobcovi dňa 4.11.2013. Zároveň súd poukazuje aj na uplynutie trojročnej objektívnej lehoty.

Súd v predmetnom spore ex offio prihliadol na námietku premlčania uplatnenej pohľadávky, a preto mu nezostávalo nič iné ako žalobu veriteľa, ktorou sa domáhal premlčaného práva bez ďalšieho zamietnuť. Vo vzťahu k žalovaným v 3. a 4. rade súd vyhodnotil uplatnený nárok ako nedôvodný aj vzhľadom na to, že žalovaní v 3. a 4. rade boli ručiteľmi predmetného záväzku žalovaných v 1. a 2. rade. Odstúpením od zmluvy došlo k zrušeniu zmluvy s účinkami ex tunc a tým aj k zániku ručiteľského záväzku vzhľadom na to, že ručenie má akcesorickú povahu vo vzťahu k hlavnému záväzku dlžníkov. Navyše v dôsledku odstúpenia od zmluvy sa na vzťahy účastníkov zmluvy uplatňuje režim bezdôvodného obohatenia, pričom žalovaní v 3. a 4. rade nie sú účastníkmi, ktorí by prijali plnenie zo zmluvy (úver bol poskytnutý žalovaným v 1. a 2. rade), a teda oni sa v žiadnom rozsahu bezdôvodne neobohatili, a preto ani nemôžu byť zaviazaní k vydaniu bezdôvodného obohatenia“.

3. O trovách strán bolo rozhodnuté podľa § 255 CSP.

4. Citovaný rozsudok napadol odvolaním v zákonnej lehote žalobca, ktorý poukázal na skutočnosť, že spor strán vyplýva zo zmluvy o úvere, pričom tento úver nie je spotrebiteľským úverom v zmysle ust. § 1 ods. 3 písm. t) zákona č. 129/2010 Z. z.. Podobným typom úverov je aj študentský pôžičkový úver, pričom tieto úvery nespádajú do tzv. kategórie spotrebiteľských úverov. Taktiež žalobca nespĺňa atribúty dodávateľa, nakoľko nie sú splnené podmienky samostatnosti, sústavnosti, uskutočňovania obchodov vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť a za účelom dosiahnutia zisku z dôvodu, že žalobca je osobitným subjektom, jeho správcom je Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR. Žalobca teda nekoná samostatne, ale patrí do pôsobnosti ministerstva a je účelovým fondom, ktorý bol zriadený na plnenie osobitných úloh štátu, t. j. financovanie priorít štátnej bytovej politiky schválených vládou SR pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu. V zmysle zákona o ŠFRB je žalobca finančnou inštitúciou slúžiacou na implementáciu finančných nástrojov podľa osobitného predpisu, ktorým je nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1303/2013 zo 17. 12. 2013. Nakoľko žalobca plní úlohy a vykonáva činnosť za podmienok stanovených zákonom, nepredstavuje jeho konanie podnikateľskú, ani obchodnú činnosť. Žalobca neposkytuje úvery, resp. podporu na štandardnom princípe trhového hospodárstva, ale len presne vymedzenému okruhu žiadateľov bez ohľadu na reálny dopyt trhu, pričom aj výška úrokových sadzieb je nižšia než pri klasických úveroch. Z týchto dôvodov táto zmluva medzi stranami sporu nie je spotrebiteľskou zmluvou. Na vzťah medzi stranami sporu by mal byť uplatnený Obchodný zákonník, pričom jedná sa o absolútny obchodný záväzkový vzťah, kedy ustanovenia Obchodného zákonníka pôsobia ako ius cogens, teda nemožno ich aplikáciu vylúčiť. Žalobca poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/120/2010 z 29. 03. 2012. Zo strany žalobcu došlo k odstúpeniu od zmluvy o úvere, čím sa stal splatným celý dlh, no napriek tomu nedošlo k vráteniu poskytnutých finančných prostriedkov. V tejto súvislosti má žalobca nárok nielen na vrátenie dlžnej sumy s úrokmi, ale aj na úrok po účinnosti odstúpenia veriteľa z nevrátenej časti úveru. Žalobca poukázal na skutočnosť, že pri ručiteľoch ani po odstúpení od úverovej zmluvy u nich nedošlo k zániku hlavného záväzku, a teda nedochádza ani k zániku ručenia. V súvislosti s vyššie uvedenými skutočnosťami žalobca namietal uplatnenie premlčacej doby podľa Občianskeho zákonníka, nakoľko pokiaľ sa jedná o absolútny obchodný záväzkový vzťah, je premlčacia doba podľa Obchodného zákonníka štyri roky. Pokiaľ bola podaná žalobca v 4-ročnej premlčacej dobe, nebol nárok žalobcu premlčaný. Zároveň žalobca poukázal na príslušné rozhodnutia súdov, ktoré sa týkali namietanej oblasti. Z týchto dôvodov žiadal, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok a žalobe v celom rozsahu vyhovel.

5. Žalobca svojím podaním zo dňa 07. 03. 2017 poukázal na pripravené zmeny v zákone o Štátnom fonde rozvoja bývania, ktoré špecifikujú túto oblasť tak, že nie je možné hovoriť o tom, že ide o spotrebiteľský vzťah.

6. Žalovaní v 1. - 4.rade sa k podanému odvolaniu žalobcu nevyjadrili napriek jeho doručeniu dňa 10. 11. 2014.

7. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

8. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

10. Podľa § 52 ods. 1, 3 a 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.“.

11. Podľa ust. § 1 ods. 1 - 3 zákona č. 607/2003 Z. z. o štátnom fonde rozvoja bývania, financovanie priorit štátnej bytovej politiky schválených vládou Slovenskej republiky pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu sa uskutočňuje prostredníctvom Štátneho fondu rozvoja bývania. (ďalej len „fond“). Fond je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Na účely tohto zákona je fond finančnou inštitúciou slúžiacou na implementáciu nástrojov finančného inžinierstva podľa osobitného predpisu.1a).“

12. Podľa ust. § 7 zákona č. 607/2003 Z. z. o štátnom fonde rozvoja bývania,
a/ žiadateľom o podporu môže byť fyzická osoba, ktorá je občanom Slovenskej republiky a má na území Slovenskej republiky trvalý pobyt
b/ právnická osoba so sídlom na území Slovenskej republiky

13. Podľa ust. § 8 zákona č. 607/2003 Z. z. o štátnom fonde rozvoja bývania, druhy podpory sú:
a) úver
b) nenávratný príspevok.“.

14. Podľa ust. § 8 zákona č. 124/1996 Z. z. o štátnom fonde rozvoja bývania, druhy podpory sú:
a) úver,
b) nenávratný príspevok,
c) úhrada časti úroku zo stavebného úveru poskytnutého bankou podľa osobitného predpisu.17)“.

15. Podľa ust. § 7 zákona č. 124/1996 Z. z. o štátnom fonde rozvoja bývania,
a/ žiadateľom o podporu môže byť fyzická osoba, ktorá je občanom Slovenskej republiky a má na území Slovenskej republiky trvalý pobyt
b/ právnická osoba so sídlom na území Slovenskej republiky

16. 2.3 Smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách v čl. 1, cit.:

„1. Účelom tejto smernice je aproximovať zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia členských štátov, ktoré sa nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom.

2. Zmluvné podmienky, ktoré odrážajú záväzné zákonné alebo regulačné ustanovenia a ustanovenia alebo zásady medzinárodných dohovorov, ktorých sú členské štáty alebo spoločenstvo zmluvnou stranou, najmä v oblasti dopravy, nepodliehajú ustanoveniam tejto smernice.“

Článok 2

„Na účely tejto smernice:

- a) "nekalé podmienky" znamenajú zmluvné podmienky definované v článku 3;
- b) "spotrebiteľ" znamená akúkoľvek fyzickú osobu, ktorá v zmluvách podliehajúcich tejto smernici koná s cieľom, nevzťahujúcim sa k jeho obchodom, podnikaniu alebo povolaniu;
- c) "predajca alebo dodávateľ" znamená akúkoľvek fyzickú alebo právnickú osobu, ktorá v zmluvách podliehajúcich tejto smernici koná s cieľom vzťahujúcim sa k jeho obchodom, podnikaniu alebo povolaniu bez ohľadu na to či má verejnú alebo súkromnú formu vlastníctva.“

2.4 Smernica Európskeho Parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 84/450/EHS, smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 („smernica o nekalých obchodných praktikách“)

Preambula

2. V súlade s článkom 14 ods.2 zmluvy vnútorný trh zahŕňa priestor bez vnútorných hraníc, v ktorom je zaručený voľný pohyb tovarov a služieb a sloboda usadiť sa. Rozvoj poctivých obchodných praktík v priestore bez vnútorných hraníc je nevyhnutný pre podporu rozvoja cezhraničných aktivít.

8. Táto smernica priamo ochraňuje ekonomické záujmy spotrebiteľov pred nekalými obchodnými praktikami podnikateľov voči spotrebiteľom. Tým taktiež nepriamo ochraňuje oprávnených podnikateľov pred ich konkurentmi, ktorí sa neradia pravidlami tejto smernice a tak zabezpečuje poctivú hospodársku súťaž v oblastiach ňou upravených.

12. Harmonizácia podstatne zvýši právnu istotu spotrebiteľov i podnikateľov. Spotrebiteľia aj podnikatelia sa budú môcť spoľahnúť na jednotný právny rámec založený na jasne definovaných právnych pojmoch upravujúcich všetky aspekty nekalých obchodných praktík v celej EÚ.

Článok 1

Účelom smernice je prispieť k riadnemu fungovaniu vnútorného trhu

Článok 2

„Na účely tejto smernice:

a) „spotrebiteľ“ je akákoľvek fyzická osoba, ktorá v rámci obchodných praktík, na ktoré sa vzťahuje táto smernica, koná na účely spadajúce mimo rámca jej obchodnej, podnikateľskej, remeselnej alebo profesijnej činnosti;

b) „obchodník“ je akákoľvek fyzická alebo právnická osoba, ktorá v rámci obchodných praktík, na ktoré sa vzťahuje táto smernica, koná na účely spadajúce do rámca jej obchodnej, podnikateľskej, remeselnej alebo profesijnej činnosti, a ktokoľvek, kto koná v mene alebo v zastúpení obchodníka;

) „produkt“ je akýkoľvek tovar alebo služba vrátane nehnuteľností, práva a záväzku.“ 17. Podľa ust. § 2 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, podnikaním sa rozumie sústavná činnosť vykonávaná samostatne podnikateľom vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku.

18. Odvolací súd po oboznámení sa s odvolacími námietkami žalobcu dospel k záveru, že tieto odvolacie námietky smerujú k preukázaniu skutočnosti, že v prípade štátneho fondu rozvoja bývania nejde o dodávateľa služby. Podľa názoru odvolacieho súdu niet dôvodu vylučovať žalovaných zo spotrebiteľsko-právnej ochrany a na vzťah medzi stranami sporu je nutné aplikovať ustanovenia spotrebiteľského práva. Smernica Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách predpokladá vecnú pôsobnosť aj pri dodávateľoch verejnoprávnej povahy, pričom spotrebiteľsko-právna ochrana nekončí pri perfektných spotrebiteľských zmluvách, ale je opodstatnená aj pri právach z porušenia zmluvy (náhrada škody, bezdôvodné obohatenie a pod.). V danom prípade je dôvodné priznať žalovaným postavenie

spotrebiteľa v súvislosti s posudzovaním účinkov odstúpenia od tejto zmluvy, pretože nepochybne možno dospieť k záveru, že pre spotrebiteľa je výhodnejšie použitie ustanovení občianskeho práva vzhľadom na dĺžku premlčacej doby, ktorá v dôsledku odstúpenia od zmluvy sa riadi ustanoveniami Občianskeho zákonníka tak, ako to správne uviedol vo svojom odôvodnení súd prvej inštancie. Napriek všetkým skutočnostiam, na ktoré poukázal žalobca vo svojom odvolaní, nepochybne ide o právnickú osobu, ktorá má charakter subjektu hospodáriaceho so ziskom, a preto v širšom meradle ide o činnosť obchodnú, ktorá pozostáva z poskytovania služieb širokej verejnosti, a preto je možné žalobcu subsumovať pod pojem dodávateľa a aplikovať na vzťah strán sporu ustanovenia spotrebiteľského práva. Na tomto závere nemôžu meniť nič ani skutočnosti, na ktoré poukázal žalobca, teda, že má postavenie osobitnej právnickej osoby, ktorá má zriaďovateľa, je však nepochybné, že za úvery žalobca inkasuje odplatu vo forme úroku, ktorá v určitom období môže byť nižšia než sú úvery poskytované klasickými komerčnými bankami, no v každom prípade je jeho činnosť zameraná na dosiahnutie odplaty a tieto splátky úveru, ale aj úrokov vytvárajú zdroje žalobcu, čím nepochybne tento napĺňa definíciu podnikateľa, resp. dodávateľa.

19. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na predošlé rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6Co/204/2015, 20Co/122/2013, 1Co/278/2014, 7Co/1/2016, ale aj rozhodnutia Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 9Co/352/2016I, či Krajského súdu v Trnave pod sp. zn. 11Co/359/2014. V tejto veci možno tiež poukázať na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5MCdo/20/2009, podľa ktorého aj napriek dualistickému systému záväzkového práva na Slovensku, kedy máme kúpnu zmluvu podľa Občianskeho zákonníka i Obchodného zákonníka a vzniká tu aj dvojaká úprava premlčania, vtedy však niet rozumného dôvodu na skonštatovanie, že na vadnosť právneho úkonu odstúpenia v spotrebiteľsko-právnych vzťahoch, teda typických občianskoprávných vzťahoch sa má vzťahovať právna úprava, ktorá upravuje obchodnoprávne vzťahy, kedy nepochybne adresátmi tohto úveru nie sú podnikatelia, resp. osoby, ktoré by to využívali na podnikateľský účel.

20. Z týchto dôvodov odvolací súd považoval posúdenie premlčania súdom prvej inštancie za správne, pričom odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v bode 30 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie je zrejma nesprávnosť uvedená v dátume začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby na 04. 11. 2013, kedy nepochybne z celého odôvodnenia vyplýva, že táto doba začala plynúť 04. 11. 2011.

21. Právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať (§ 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

22. Ak právnym predpisom alebo rozhodnutím súdu je ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté alebo ak to vyplýva z povahy plnenia, že viac dlžníkov má tomu istému veriteľovi splniť dlh spoločne a nerozdielne, je veriteľ oprávnený požadovať plnenie od ktoréhokoľvek z nich. Ak dlh splní jeden dlžník, povinnosť ostatných zanikne (§ 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

23. K odvolacej námietke žalobcu týkajúcej sa charakteru procesného spoločenstva na strane žalovaných odvolací súd konštatuje správny právny záver prvostupňového súdu, že ručiteľský záväzok je svojou povahou akcesorickým a zdieľa osud hlavného záväzku. Pri solidárnych záväzkoch má veriteľ samostatnú pohľadávku voči každému spoludlžníkovi a môže vymáhať splnenie záväzku v celom rozsahu alebo jeho časti voči jednému, alebo aj proti všetkým spoludlžníkom, a to súčasne, alebo postupne. Splnením záväzku jedným z dlžníkov spôsobuje voči veriteľovi zánik záväzkov ostatných spoludlžníkov. Rovnaké účinky ako poskytnutie plnenia veriteľovi má i zánik záväzku spôsobom, ktorý splnenie nahradzuje.

24. V danom prípade niet rozumného dôvodu nepoužiť vyššie uvedené skutočnosti aj na situáciu, kedy súd skúma premlčanie ex offa vo vzťahu k dlžníkovi, teda nepochybne sa musí vzťahovať tento záver aj na ručiteľa.

25. Z týchto dôvodov považoval odvolací súd za dôvodné napadnutý rozsudok potvrdiť v celom rozsahu ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP.

26. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v zmysle ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že stranám sporu náhrada trov odvolacieho konania nebola priznaná, nakoľko žalobca ako odvolateľ nebol úspešný a žalovaným v 1. - 4. rade trovy odvolacieho konania nevznikli.

27. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).